

Güzel Bir Dünya Düzeni Kurulabilir

— sahara · 31 Mart 2020

Öğrencilik yıllarında okuyup asla unutamadığım kitaptı Kumsalda. Nevil Shute adlı bir yazarın kitabı unutamadığım bu kitap.

Üçüncü Dünya Savaşının yaşandığı anlatılır kitapta. İki süper güç nükleer silah kullanır karşılıklı. Bir tarafta Amerika Birleşik Devletleri, diğer tarafta ilkokul yıllananımızda Türkiye haritasında kuzey komşumuz olarak S.S.C.B. olarak gösterilen anlamını kavrayamadığımız Sovyetler Birliği tüm güçleriyle savaşır. Ve o ölümcül silahları atom ve hidrojen bombalarını kullanırlar.

Nükleer sızıntı her tarafı kaplar. Tüm insanlık yok olur. Sadece Avusturalya'da bir gemide insanlar yaşamaktadır. Onlarda atmosferi kaplayan radyasyonun kendilerine ne kadar erişeceği endişesi içinde ölümü beklerler. Nihayet gemidekiler de diğer insanların akıbeti mutlak sonla karşılaşır. Mutlak son ölümün acı yüzüdür!

Roman senaryolaştırılıp filme de alınır. Film büyük sükse yapar. Hele filmin insansız kentlerin gösterildiği sahnelerde seyirciler şoke olur. Konutlar yerli yerinde dururken insanları radyasyon öldürmüştür. İyi ki, Üçüncü Dünya Savaşı yaşanmadı. Atom silahı iki Japon şehrine kullanıldı sadece. İyi ki, romanda anlatılanlar sadece bir kurguydu. Fakat şu bir gerçektir ki nükleer silahların kullanılacağı bir büyük savaş insanlığın sonunu getirir.

Ortaokul yıllarında severek, nefes almadan okuduğum Kerime Nadir, Esat Mahmut Karakurt... romanları gibi aşkı anlatmıyor her roman.

Alber Camus'un Veba adlı bir romanı var. Bilmem okuyan arkadaşlar var mı bu kitabı? Cezayir'in Oran şehrinde yaşanan bir veba salgını anlatılır. Şehir sokaklarında önce ölü fareler görülür. Kimseyi ilgilendirmez önceleri ölü fareler.

Giderek işler sarpa sarar. Önü alınamayan bir veba salgını sarar kendi. İnsanla, sonbaharda sararıp ağaç dallarından yere düşen yapraklar gibi gün gün toprağa düşer. Doktorlar seferber olur. Kentte tüm görevliler işbaşı yapar. Kâbus sarar her tarafı. Önü alınamaz ölümlerin.

Karantina uygulanır. İnsanların geleceğe olan ümitleri içindeki yağlı biten petrol lambalarının ışığı gibi sönmeye yüz tutar. Veba zengin-fakir, yaşlı genç ayırmadan her gün onlarca insanın ölümüne neden olur. Ölüm kervanına doktorlar da katılır.

Şehrin üzerine çöken felaket günlerce sürer. İnsanlar yaşama ümidini kaybederler. Romanı okurken

beni de bir gün veba yakalayacak kuşkusu hissettim. Camus, müthiş gerçekçi anlatışıyla ister istemez okuyucuyu olayların bir parçası haline getirme başarısını yakalıyordu.

Neyse günler geçtikçe hastalık etkisini kaybeder. Sokaklarda fare ölüleri görülmez. Hastalık kenti terk eder. Yavaş yavaş yaşamın güzelliği hissedilir. Çocuk sesleri sokakları doldurur. Evet, yaşanalar ne kadar umarsız olsa da sonunda güzel günler gelir. Ümit kesilmez dünyadan ve de gelecekte güzellikler yaşama görme beklentisinden...

Olaylar salt kitaplarda yaşanmıyor. Çaresiz kalınan durumlarla da karşılaşmak da olası zaman zaman her ne kadar istenmezse de. Her yaz başında memlekete, doğduğum topraklara yolculuk yaparım. Derince 'den sabahın erken saatlerinde başlar yolculuk. Hedef Şavşat'ın Kocabey Köyü. Tamı tamına 1300 km yol.

Okullar yaz tatiline girdi. Oğlum ve eşimle serin bir haziran günü başlattık yolculuğu. İlk durak yeri Osmancıktır her yolculuğumuzda. Kısa bir mola, yola devam. Samsun'da Karadeniz'in koyu mavi sularını görünce Orhan Veli'nin, "Gemliğe doğru denizi göreceksin,/Sakin şaşırma." Dizelerine muhatap olurcasına şaşırmıyoruz.

Karadeniz'i yıllar önce bir yatsı vakti Hopa'da görmüştüm, Öğretmen Okulu sınavına giderken. Zifiri bir karanlık vardı. Şiddetli yağmur yağıyordu. Karadeniz'in çılgın dalgaları sahili dövüyordu. Simsiyah gözükiyordu dalgalar. Denizin ne kadar korkunç olduğunu ilklerime kadar hissetmişim.

Biz yolculuğumuza devam edelim. Giresun'un ilçelerinde yer bulduğumuz bir öğretmen Evinde konaklayıp ertesi gün erkenden yola devam ettik erkenden.

Yolculuk normal seyrinde devam ediyordu. Bir tarafta yeşilin en koyu tonlarıyla bezeli sahil, diğer tarafta masmavi Karadeniz. Güneş yedi renginin tüm tonlarını yansıtıyordu. Rize'yi, Çayeli'ni geçtik. Sol tarafta Karadeniz çarşaf gibi kımıltısız uzanıyor. Oğlum:

" Baba mola verelim. Birazcık yüzeyim..." Neden olmasın. Uygun bir yerde kenara çekilip park ettim arabayı. Oğlum bir solukta denize ulaştı. Hayli zaman yüzdü. Uzun süre bekleyeme zamanımız uygun değildi. Bir an önce köye varıp, evde temizlik yapma kaygımız bir an önce yola çıkmamızı zorunlu kılıyordu.

Arabaya yerleştik. Anahtarı çevirdim. Ses yok. Araba Nuh diyor peygamber demiyor. Çalışmam diyor sadece. Denize girmek için başka arabalar park etti yakınımıza. Sürücü arkadaşların çabaları da fayda vermedi.

Yapacak bir şey yok. Bir arabaya el edip Çayeli'ne gittim. Çayeli sanayisinde derdime çare

bulamadım. Ver elini Rize. Doğru servise gittim. Bu arada hayli zaman geçti. Eşim ve oğlum yol kenarında bekliyor. Bir an karamsarlık sardı ruhumu. Bu sorun nasıl sonlanacak! Yine de bir sonuca varılacak diye de beklentimi yukarda tutmaya çalışmak gerekiyor.

Nihayet rica minnet bir çözüm ürettik. Pazar'dan daha ilerde aynı marka bir araba da arıza yapmış. İki vasıtanın usta beklemesi işimizi bir derece kolaylaştırdı. Servisten bir eleman alıp servis vasıtasıyla yola çıktık. İkinci yaklaşıyordu arabanın yanına vardığımızda. Eleman elektronik aletiyle arabamın arızasını aramaya başladı. Tak diye araba çalıştı. Hiçbir arıza gözüküyordu.

Neyse günün sonu mutlu bitti. Gün batarken köye vardık. Karamsarlıkla geçen saatler yaşadım. Her problemin bir çözümü vardır. Hani dert veren Tanrı ilacını da verir derler.

Hayli zamandan beri Dünya'nın bütün ulusları coronavirüs afatıyla başı belada. Çin'di, İran'dı derken virüs ülkemizi de etkisi altına aldı. Avrupa ülkeleri, Amerika, Rusya... her tarafı sardı hastalık. Her renkten, her inanç gurubundan varsıl-yoksul demeden tüm insanlar bu hastalıktan nasibini alıyor. Can kayıpları yaşanıyor.

Yukarıda anlattığım kurgu ve gerçekler gibi her olayın bir sonla noktalanıyor. Dünya bu virüs belasından da elbette kurtulacak. Virüs savaşında ön safta savaşan tüm sağlık çalışanlarına ayrı ayrı teşekkür borçluyuz. Hastalığı yenecek ilaç ve aşı bulma çalışmaları yapan bilim insanlarımıza başarı diliyorum. Tanrı yardımcıları olsun diye dua ediyorum.

Evet, insanlık bu hastalığı da er geç yenecektir. Dilerim tüm Dünya'yı etkileyen bu bela bizlere insanlığımızı hatırlatmaya vesile olur. İnsanoğlu emeğini yeni, etkileri daha öldürücü olan silahlara, zevke, sefaya değil hastalıklara, yoksulluklara, doğa kıyımına engel olma benzeri konulara harcama olgunluğuna erişir... Ve mutlu yaşanacak yeni bir dünya düzeni kurulabilir.